

Prefață

Știu că pentru toate există un motiv. Poate că, în momentul în care se întâmplă ceva, nu avem intuiția să vedem – nici în noi, nici în viitor – care este acest motiv, dar el va ieși la lumină – cu timp și cu răbdare.

Așa a fost și cu Catherine. Am cunoscut-o în 1980, pe când avea 27 de ani. Venise la cabinet la mine ca să se trateze de anxietate, de atacuri de panică și de fobii. Deși avea aceste simptome încă din copilărie, în ultima vreme se accentuaseră foarte mult. Pe zi ce trecea, era din ce în ce mai paralizată emoțional și mai incapabilă să funcționeze. Era terifiată și – cum e de înțeles – deprimată.

Spre deosebire de haosul în care trăia ea la acea vreme, viața mea curgea lin. Aveam o căsnicie bună și stabilă, doi copii mici și o carieră înfloritoare. Încă de la început, viața mea a părut întotdeauna să fie pe calea cea bună. Am crescut într-o casă plină de iubire. Succesul academic a venit cu ușurință și, până să ajung în primul an de facultate, deja mă hotărâsem să mă fac psihiatru.

Am absolvit în Phi Beta Kappa, cu *Magna cum laude*, la Universitatea Columbia din New York, în 1966. Apoi, am mers la Universitatea Yale, la Facultatea de Medicină, și am devenit medic în 1970. După ce am fost o perioadă stagiar la Centrul Medical Bellevue al Universității New York, m-am întors la Yale, pentru a-mi lua rezidențiatul pe psihiatrie. După ce am terminat programul, am acceptat un post la facultate, la Universitatea din Pittsburgh. După doi ani, m-am alăturat Universității din Miami, ca șef al catedrei de farmacologie. Acolo, am obținut recunoașterea la nivel național în domeniul psihiatriei biologice și al abuzului de substanțe.

După 4 ani la universitate, am fost promovat la rangul de profesor asociat de psihiatrie la Facultatea de Medicină și am fost numit șef al secției Psihiatrie la un mare spital universitar din Miami. Până atunci, publicasem deja 37 de articole științifice și capitole de cărți în domeniul meu.

Anii de studiu disciplinat îmi antrenaseră mintea în așa fel încât gândeam ca un om de știință și ca un medic, adaptându-mă la cărările înguste ale conservatorismului profesiei mele. Mă îndoiam de tot ce nu putea fi dovedit prin metode științifice tradiționale. Știam de unele studii de parapsihologie care se desfășurau la mari universități din țară, dar ele nu îmi rețineau atenția. Toate astea mi se păreau prea exagerate.

Apoi, am întâlnit-o pe Catherine. Vreme de 18 luni, am folosit cu ea metode tradiționale de terapie ca să o ajut să scape de simptomele pe care le avea. Când am văzut că nimic nu pare să dea rezultate, am încercat hipnoza. Într-o serie de stări de transă, Catherine a avut amintiri din „vieți trecute“ care s-au dovedit a fi factorii cauzatori ai

simptomelor de care suferea. De asemenea, ea a reușit să acționeze ca un canal de informație de la „entități spirite“ extrem de evolute și, prin acestea, a dezvăluit multe dintre secretele vieții și ale morții. În doar câteva luni, simptomele au dispărut, iar ea și-a reluat viața, mai fericită și mai împăcată ca oricând.

Nimic din ceea ce învățasem nu mă pregătise pentru așa ceva. Am fost absolut uimit de desfășurarea acestor evenimente neașteptate.

Nu am o explicație științifică pentru ceea ce s-a întâmplat. Există extrem de multe lucruri despre mintea omenească care sunt de nepătruns pentru noi. Poate că, sub hipnoză, Catherine a reușit să se concentreze pe acea parte a minții ei subconștiente care stoca amintiri reale din viețile trecute – sau poate că ajunsese la ceea ce psihanalistul Carl Jung numea inconștientul colectiv, sursa de energie care ne înconjoară și care conține amintirile întregii rase umane.

Oamenii de știință încep să caute aceste răspunsuri. Noi, ca societate, avem multe de câștigat din cercetarea misterelor minții, ale sufletului, ale continuării vieții după moarte – și din studierea influenței experiențelor din viețile noastre trecute asupra comportamentului nostru din prezent. Evident, ramificațiile pot fi infinite, mai ales în domeniul medicinei, psihiatriei, teologiei și filosofiei.

Însă cercetările riguroase din punct de vedere științific sunt la început în acest domeniu. Se fac eforturi pentru a dezvălui aceste informații, însă procesul este lent și întâmpină multă rezistență din partea oamenilor de știință și a „mirenților“ deopotrivă.

De-a lungul istoriei, omenirea s-a împotrivit schimbării – și s-a împotrivit acceptării unor idei noi. Istoria e

plină de exemple. Când Galilei a descoperit sateliții lui Jupiter, astronomii vremii au refuzat să accepte sau măcar să se uite la acești sateliți, pentru că existența lor contrazicea credințele acceptate de ei. La fel se întâmplă și acum cu psihiatrii și cu alți terapeuți care refuză să analizeze și să evalueze dovezile considerabile adunate despre supraviețuirea după moartea corporală și despre amintiri din viețile trecute. Ochii lor rămân strâns închiși.

Această carte reprezintă mica mea contribuție la cercetările permanente în domeniul parapsihologiei – mai ales în ramura care se ocupă de experiențele noastre dinainte de naștere și de după moarte. Fiecare cuvânt pe care îl vei citi este adevărat. Nu am adăugat nimic și am șters doar părțile care erau repetitive. Am schimbat puțin identitatea lui Catherine, pentru a păstra confidențialitatea.

Mi-a luat 4 ani să scriu despre ceea ce s-a întâmplat – 4 ani să-mi adun curajul și să îmi asum riscul profesional de a revela aceste informații neortodoxe.

Într-o seară, făceam un duș când, dintr-odată, am simțit că sunt obligat să pun pe hârtie această experiență. Aveam un sentiment puternic că este momentul potrivit, că nu trebuie să mai țin secrete acele informații. Lecțiile pe care le învățasem erau menite să fie împărtășite cu alții, nu să fie ținute pentru sine. Cunoașterea venise prin Catherine, iar acum trebuia să vină prin mine. Știam că niciuna dintre posibilele consecințe pe care mi le asumam nu ar fi fost atât de devastatoare ca păstrarea tăcerii asupra cunoașterii ce o căpătasem despre nemurire și despre adevăratul sens al vieții.

Am ieșit în grabă de la duș și m-am așezat la birou, cu grămada de casete audio pe care le înregistrasem în

..... *Multe vieți, mulți maștri*

timpul ședințelor mele cu Catherine. În primele ore ale dimineții, mi-a venit în minte bătrânul meu bunic maghiar, care murise pe când eu eram adolescent. Ori de câte ori îi spuneam că mi-e frică să risc, mă încuraja iubitor, repetând expresia lui preferată din limba engleză: „Ce naiba!“, spunea. „Ce naiba!“